

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 3Svk/67/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4019200541
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Babiaková
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:4019200541.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Babiakovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudkyne JUDr. Anity Filovej a sudcu JUDr. Rastislava Dluhoša, PhD. v právnej veci žalobkyne: NUBIUM, s. r. o., so sídlom Trenčianska 705/55, 821 09 Bratislava, IČO: 47 545 674, právne zastúpená advokátom: JUDr. Ján Mišura, PhD., so sídlom Záhradnícka 27, Bratislava, proti žalovanému: Okresný úrad Nitra, so sídlom Štefánikova trieda 69, Nitra, za účasti ďalšieho účastníka: SLOVENSKÝ VODOHOSPODÁRSKY PODNIK, štátny podnik, so sídlom Martinská 49, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-NR-OVBP2-2019/029739-002 zo dňa 15. júla 2019, o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 26 S 65/2019-410 zo dňa 24. marca 2022, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietla.
- II. Účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania **n e p r i z n á v a.**
- III. Ďalšiemu účastníkovi konania právo na náhradu trov kasačného konania **n e p r i z n á v a.**

odôvodnenie:

I. Priebeh administratívneho konania

1. Žalobkyňa žiadosťou zo dňa 30. októbra 2015 (doručená dňa 12. novembra 2015) požiadala o zmenu doby trvania reklamnej stavby - 1 ks jednostranná reklama o rozmeroch plochy 510 x 240 cm umiestnená popri Bratislavskej ulici, za chodníkom v trávinatej ploche, p. č. XXXX/X, reg. V., k. ú. G. (ďalej len „reklamná stavba“ a „sporný pozemok“), ktorá bola povolená rozhodnutím Mesta Nitra č. 11359/2013-003-Da/Ko zo dňa 24. októbra 2013 do 31. decembra 2015.

2. Mesto Nitra (ďalej len „prvostupňový orgán“) rozhodnutím č. 21018/2015-024-Re zo dňa 25. marca 2019 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) žiadosť žalobkyne o zmenu doby trvania reklamnej stavby zamietol.

3. Žalovaný rozhodnutím č. OU-NR-OVBP2-2019/029739-002 zo dňa 15. júla 2019 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“) zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil prvostupňové rozhodnutie. Žalovaný zastával názor, že konanie o žiadosti o povolenie zmeny doby trvania reklamnej stavby je stavebným konaním, v ktorom sa primerane postupuje podľa § 58 až § 66 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (ďalej len „Stavebný zákon“). V takomto konaní je príslušný orgán povinný skúmať aj to, či je umiestnenie reklamnej stavby v súlade s verejným záujmom, a teda aj v súlade so schválenou územnoplánovacou dokumentáciou. Podľa Územného plánu Mesta Nitra, zmien a doplnkov č. 6, schválených uznesením č. 264/2018-MZ zo dňa 13. septembra 2018 (ďalej len „územný plán“) je zrejmé, že sporný pozemok je určený ako územie s plochami vymedzenými pre funkciu urbánnej a ekostabilizujúcej zelene. Podľa bodu 8.2.8. územného plánu na takýchto plochách je neprípustné umiestnenie reklamných stavieb. Preto nebolo možné povoliť zmenu doby trvania reklamnej stavby.

4. Žalovaný zastával názor, že bol správny postup prvostupňového orgánu, ak primátor mesta rozhodol o námietkach zaujatosti žalobkyne proti Ing. Arch. K.i a Mgr. C. tak, že tieto samostatnými procesnými rozhodnutiami zamietol.

II. Priebeh konania pred správnym súdom a jeho rozhodnutie

5. Proti rozhodnutiu žalovaného podala žalobkyňa správnu žalobu na Krajský súd v Nitre (ďalej len „správny súd“) a žiadala, aby správny súd zrušil tak rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňové rozhodnutie a vec vrátil na ďalšie konanie.

6. Žalobkyňa zastávala názor, že Stavebný zákon neumožňuje reguláciu umiestňovania reklamných stavieb územným plánom, pričom takúto reguláciu považovala za rozpornú s čl. 2 ods. 2 a čl. 20 a 35 Ústavy.

7. Podľa názoru žalobkyne právna úprava (s ohľadom na systematické argumenty, § 39a ods. 3 písm. e) Stavebného zákona vylučujúci územné konanie o umiestnení stavby pri reklamných stavbách, § 11 ods. 5 a § 13 ods. 3 písm. b) a c) Stavebného zákona v spojení s legálnymi definíciami obsiahnutými v § 139a Stavebného zákona) neumožňuje v územnom pláne obce či zóny upravovať záväzné regulatívy týkajúce sa umiestňovania reklamných stavieb. Územný plán bol preto podľa jej názoru vydaný v rozpore so zákonom a nemožno naň prihliadať. Plošné vylúčenie reklamných stavieb z určitých území formou územného plánu tiež podľa jej názoru zasahuje vlastníkom dotknutých pozemkov do práva na majetok a neústavne tiež obmedzuje právo žalobkyne podnikáť.

8. V druhej línii svojej argumentácie poukazuje tiež na to, že územný plán je neurčitý a arbitrárny. Len samotná existencia územného plánu obce s nezákonnou reguláciou reklamných stavieb nemôže byť, v kontexte úvah žalobkyne, postačujúca pre vyvodzovanie rozporu s verejným záujmom.

9. Požiadala tiež správny súd o prerušenie súdneho konania podľa § 100 ods. 1 písm. b) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) a iniciovanie konania o súlade relevantnej časti územného plánu s čl. 20 ods. 1 a 4 (právo vlastníť majetok a podmienky vyvlastnenia, resp. núteného obmedzenia vlastníckeho práva) a čl. 35 ods. 1 (právo podnikáť) Ústavy ako aj s § 11 ods. 5, § 39a ods. 3 písm. e), ods. 4 a 5, § 39d ods. 1 a § 139a Stavebného zákona.

10. Žalobkyňa tiež namietala nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí o nevyklúčení zamestnancov prvostupňového orgánu. Zastávala názor, že je neprípustné, aby zamestnanci prvostupňového orgánu mimoprocesne komunikovali s ďalšími účastníkmi konania, ktorí sú v záväzkovom vzťahu so žalobkyňou s cieľom tento vzťah ukončiť. Žalovaný a prvostupňový orgán podľa názoru žalobkyne zanedbali najmä hľadisko zdania zaujatosti.

11. Správny súd rozsudkom č. k. 26 S 65/2019-410 zo dňa 24. marca 2022 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) zamietol správnu žalobu žalobkyne. V súlade s § 140 SSP správny súd poukázal na odôvodnenie svojho rozsudku 11 S 78/2020-140 zo dňa 20. júla 2021 (ďalej len „odkazovaný rozsudok“). Dal do pozornosti, že hoci ide v oboch prípadoch o rozhodovanie o žiadosti žalobkyne o zmenu trvania reklamných stavieb v rôznych častiach mesta Nitra, predmetom posúdenia v oboch prípadoch je rovnaká právna otázka - súlad umiestnenia reklamnej stavby s územným plánom. Odpoveď na túto právnu otázku už správny súd dal vo svojej rozhodovacej činnosti.

12. V odôvodnení odkazovaného rozsudku sa správny súd primárne zaoberal návrhom žalobkyne na prerušenie konania v zmysle § 100 ods. 1 písm. b) SSP (prerušenie konania z dôvodu podania návrhu ústavnému súdu na konanie o súlade právnych predpisov). Poukázal na to, že obstarávanie a schvaľovanie územnoplánovacej dokumentácie obce, koncepcie rozvoja jednotlivých oblastí života obce a spolupôsobenie pri utváraní vhodných podmienok na bývanie vyplýva z § 4 ods. 3 písm. j) zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o obecnom zriadení“), pričom ide o originálnu kompetenciu obce. Skutočnosť, že mestské zastupiteľstvo mesta Nitra využilo svoju kompetenciu vyplývajúcu z platných právnych predpisov (§ 4 ods. 3 písm. j) zákona o obecnom zriadení; § 2 ods. 1 písm. f), § 11 ods. 5, § 13 ods. 3 písm. b), § 27 ods. 3 Stavebného zákona a § 12 ods. 1, 6 písm. a), b) vyhl. č. 55/2001 Z. z. o územnoplánovacích podkladoch a územnoplánovacej dokumentácii) a určilo podmienky pre umiestňovanie reklamných stavieb, podľa názoru súdu nemožno považovať za porušenie zákona. Z uvedených dôvodov správny súd dospel k záveru, že neboli splnené podmienky na prerušenie konania a podanie návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov podľa osobitného predpisu.

13. K námietke žalobkyne, že mesto a mestské zastupiteľstvo nemá kompetenciu rozhodovať o regulácii umiestňovania reklamných tabúľ na svojom území formou územného plánu a že územný plán mesta Nitra je v rozpore so Stavebným zákonom správny súd uviedol, že pokiaľ nedôjde k zrušeniu uznesenia zastupiteľstva alebo k vysloveniu nesúladu všeobecne záväzného nariadenia so zákonom, je potrebné vychádzať z prezumpcie ich zákonnosti, pričom táto povinnosť sa nepochybne vzťahuje i na správne

orgány. V konaní začatom na základe všeobecnej správnej žaloby (tretia časť SSP, prvá hlava) nemôže správny súd preskúmať uznesenie mestského zastupiteľstva a nemožno sa domáhať ani vyslovenia nesúladu všeobecne záväzného nariadenia mesta vydaného vo veciach územnej samosprávy so zákonom. Nesúlad právnej normy nižšej právnej sily s Ústavou je oprávnený vysloviť len Ústavný súd SR, ale v predmetnej veci správny súd nevhliadol dôvod, aby podal návrh na Ústavný súd SR na začatie takéhoto konania.

14. Podľa správneho súdu prvostupňový orgán postupoval v súlade so zákonom, keď žiadosť žalobkyne posudzoval vo vzťahu k tomu, či táto bola podaná oprávneným subjektom, včas, či k nej boli predložené všetky relevantné listiny preukazujúce právny vzťah k pozemku na ktorom je umiestnená, či bol uhradený správny poplatok a či by jej umiestnenie alebo užívanie mohlo ohroziť verejný záujem chránený Stavebným zákonom a osobitnými predpismi, pričom bol viazaný platným a účinným všeobecne záväzným nariadením mesta Nitra, ktoré v spornom území nepripúšťa umiestnenie reklamných stavieb typu billboard a toto nariadenie pri svojom rozhodovaní musel akceptovať. Ak je stavba v rozpore s územným plánom, ide o stavbu v rozpore s verejným záujmom chráneným § 62 ods. 4 Stavebného zákona, a teda nemá právny význam ďalšie zisťovanie súladu takejto stavby s verejnými záujmami chránenými osobitnými predpismi.

15. Správny súd sa stotožnil s názorom žalovaného, že pokiaľ sa mesto rozhodlo v dotknutej zóne pre zákaz umiestňovania reklamných stavieb určitého charakteru, ide o využitie práv účasti verejnosti na správe vecí verejných na spôsobe ochrany hodnôt, ktoré mesto v mene svojich obyvateľov vyjadrilo prijatím územného plánu určitého obsahu. Vlastnícke právo žalobkyne v teste proporcionality v tomto kontexte musí ustúpiť právu verejnosti na účasť na správe vecí verejných. V tejto súvislosti správny súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) sp. zn. 5 Sžk 24/2020 zo dňa 25. januára 2021.

16. Námietky žalobkyne týkajúce sa nedostatočne zisteného skutkového stavu správny súd považoval za nedôvodné. Svoje rozhodnutie správne orgány dostatočne a zrozumiteľne odôvodnili, pričom správne aplikovali právne normy vzťahujúce sa na daný prípad. Prvostupňový orgán neporušil zákon, keď upustil od ústneho pojednávania a miestneho zisťovania, pretože pomery staveniska mu boli dobre známe, keďže vyplývajú z predložených listín, ktoré sú súčasťou administratívneho spisu.

17. Za nedôvodnú správny súd posúdil aj námietku žalobkyne, podľa ktorej rozhodnutím a postupom správnych orgánov boli porušené jej procesné práva. Správny súd konštatoval, že žalobkyňa mala v konaní pred prvostupňovým orgánom možnosť sa k relevantným skutočnostiam vyjadriť a vzniesť námietky, čo však napriek výzve prvostupňového orgánu neurobila a prvotné námietky vzniesla až v odvolacom konaní. Vo vzťahu k proporcionality zásahu do práv žalobkyne správny súd poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 8 Sžk 45/2015 zo dňa 8. decembra 2020 v obdobnej veci žalobkyne. Správny súd považuje napadnuté rozhodnutie za preskúmateľné, keďže v ňom žalovaný vyhodnotil skutočnosti, ktoré boli nepochybne zistené a ustálil ich právny význam, uviedol aké dôkazy boli vykonané, ako ich zhodnotil, ako sa vyrovnal s námietkami žalobcu vo vzťahu k skutkovým okolnostiam i právnomu posúdeniu veci.

18. Vo vzťahu k predpojatosti osôb podieľajúcich sa na konaní a splneniu kritérií ich oprávnenosti, správny súd uzavrel, že prvostupňový orgán o vnesenej námietke zaujatosti zamestnancov rozhodol. Samotná skutočnosť, že žalobkyňa sa s rozhodnutiami nestotožňuje, a to bez preukázania konkrétneho dôvodu, je právne irelevantná. K námietke zaujatosti voči primátorovi mesta Nitra dal správny súd do pozornosti rozsudok NS SR sp. zn. 8 Sžao 15/2015 zo dňa 21. mája 2015, z ktorého vyplýva, že starosta obce, ktorý je vecne príslušným správnym orgánom v stavebnom konaní, nemôže byť vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, pretože nie je zamestnancom ani členom stavebného orgánu a neexistuje iný správny orgán, ktorý by o prípadnej námietke zaujatosti mohol rozhodnúť (obdobne viď rozsudok NS SR sp. zn. 2 Sžo 43/2008 zo dňa 18. marca 2009, rozsudok NS SR sp. zn. 8 Sžp 5/2013 zo dňa 25. apríla 2013). Vo vzťahu k nesprávnej obsadenosti správneho orgánu správny súd uviedol, že v danej veci rozhodovali poverení zamestnanci v mene stavebného úradu v rozsahu uvedenom v písomnom poverení. Žalobkyňa rovnako nepreukázala, že poverení zamestnanci obce nespĺňali v čase rozhodovania osobitné kvalifikačné predpoklady.

19. Žalobkyňa správnomu súdu nepreukázala ani neúplnosť administratívneho spisu. Na jej žiadosť jej boli z neho zasielané kópie a nebolo preukázané, že by sa v ňom nenachádzala niektorá listina. V tejto súvislosti správny súd dodal, že sa nemohol zaoberať námietkou žalobkyne týkajúcou sa toho, že prvostupňový orgán kontaktoval obchodných partnerov žalobkyne za účelom vypovedania nájomných zmlúv, pretože listy predložené v súdnom konaní, ako aj nachádzajúce sa v administratívnom spise, sa netýkajú predmetného konania, ako ani príbratého účastníka. Aj keby bol tento postup vyhodnotený ako pochybenie správneho orgánu, nemá žiaden vplyv na napadnuté rozhodnutie, pretože primárnym dôvodom na zamietnutie žiadosti bola zmena územného plánu.

III. Kasačná sťažnosť a priebeh konania na kasačnom súde

20. Proti napadnutému rozsudku správneho súdu podala žalobkyňa - sťažovateľka kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f), g) a h) SSP. Žiadala napadnutý rozsudok správneho súdu zmeniť a vyhovieť správnej žalobe.

21. Nesprávne právne posúdenie sťažovateľka vidí najmä vo vzťahu k záverom správneho súdu, podľa ktorých ustanovenia § 11 ods. 5 a § 13 ods. 3 písm. b) Stavebného zákona umožňujú obci/mestu upraviť v územnom pláne obce plošný zákaz umiestňovania konkrétnych, rozmerovo určených typov reklamných stavieb na určitých územiach. Uvádza, že úvahy správneho súdu sú všeobecné a nie je zrejmé, ktoré konkrétne ustanovenie a akého znenia (ktoré z písmen obsiahnutých v § 11 ods. 5 Stavebného zákona) má umožňovať obsiahnuť obmedzenie umiestňovania reklamných stavieb určitých typov a rozmerov na určitom území v územnom pláne. Zároveň sťažovateľka prezentuje odlišný názor, že norma takýto postup umožňujúca v Stavebnom zákone nie je. V súlade s dôsledným uplatňovaním princípu legality pri výkone verejnej moci (viazanosti právom) a čl. 2 ods. 2 a 3 v spojení s čl. 13 ods. 2 Ústavy preto argumentuje, že jej takéto obmedzenie nemôže byť územným plánom mesta Nitra uložené a nemôže byť ani voči nej v súvisiacom konaní o jej žiadosti zohľadňované. Takúto úpravu by podľa sťažovateľky mohol prijať len zákonodarca.

22. Rovnako však za nesprávny považuje sťažovateľka aj právny názor správneho súdu, že ohrozený verejný záujem chránený Stavebným zákonom alebo osobitným predpisom podľa § 62 ods. 4 Stavebného zákona (ktorý má odôvodňovať zamietnutie žiadosti sťažovateľky) možno vyvodzovať aj z obsahu územného plánu obce v podobe plošného zákazu umiestňovania konkrétnych typovo a rozmerovo určených reklamných stavieb. Namietá pritom, že správny súd opomenul pri svojich úvahách zohľadniť, že pri umiestňovaní reklamných stavieb sa nevyžaduje rozhodnutie o umiestnení stavby (§ 39a ods. 3 Stavebného zákona), pričom práve pri rozhodovaní o umiestnení stavby (a nie v stavebnom konaní, resp. konaní o zmene doby trvania reklamnej stavby) sa má sledovať verejný záujem prezentovaný prípadným územným plánom (§ 37 ods. 1 Stavebného zákona). Sťažovateľka tiež upozorňuje, že pre niektoré typy reklamných stavieb sa nevyžaduje ani stavebné povolenie (§ 56 ods. 1 písm. j) a § 55 ods. 2 písm. h) Stavebného zákona) a pre väčšinu ani kolaudačné rozhodnutie (§ 76 ods. 4 Stavebného zákona).

23. V súvislosti s nastolenými právnymi otázkami poukazuje sťažovateľka i na ústavnú rovinu predmetnej problematiky, keď plošný zákaz umiestňovania konkrétnych typovo a rozmerovo určených reklamných stavieb, obsiahnutý v územnom pláne mesta Nitra, považuje za porušujúci jej právo na podnikanie (čl. 35 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 3 Ústavy). Sťažovateľka sa tiež domnieva, že ide o nútené obmedzenie vlastníckeho práva nespĺňajúce požiadavku zákonnosti a primeranej náhrady (v rozpore s čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy), ako aj o narušenie jej legitímnych očakávaní spadajúcich pod ochranu majetku podľa čl. 20 Ústavy (keďže sťažovateľka už v minulosti povolenia na reklamné stavby získala).

24. Sťažovateľka sa nestotožňuje ani s posúdením námietky zaujatosti zamestnancov prvostupňového orgánu. Podľa názoru sťažovateľky títo zamestnanci konali ako zamestnanci Útvaru hlavného architekta mesta Nitra a zároveň vystupovali aj ako zamestnanci, ktorí viedli správne konanie v predmetnej veci. Podľa názoru sťažovateľky ide o inštitucionálny konflikt, keď na strane Útvaru hlavného architekta mesta Nitra vykonávali príslušní zamestnanci záujem mesta a územnej samosprávy, avšak v rámci stavebného konania už ide o prenesený výkon štátnej správy. Rozposielanie listov zmluvným partnerom sťažovateľky, aby ukončili zmluvnú spoluprácu z postavenia Útvaru hlavného architekta mesta Nitra, je podľa sťažovateľky dôkazom o zaujatosti dotknutých zamestnancov. O námietke zaujatosti mal pritom podľa názoru sťažovateľky rozhodovať vedúci stavebného úradu a nie primátor. Navyše odôvodnenie napadnutého rozsudku v tomto smere nepovažuje sťažovateľka za dostačujúce.

25. Z hľadiska procesných pochybení považuje sťažovateľka za podstatné najmä nedostatočné odôvodnenie nepodania návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov vo veci rozporu územného plánu mesta Nitra s Ústavou a Stavebným zákonom zo strany správneho súdu.

26. Podľa názoru sťažovateľky neboli splnené ani podmienky aplikácie § 140 SSP. V predmetnej veci sťažovateľka totiž priniesla argumentáciu týkajúcu sa nesúlady územného plánu s čl. 20 ods. 3 Ústavy, s ktorou sa v odkazovanom rozhodnutí správny súd nevysporiadal. Navyše napadnutý rozsudok rieši otázku obmedzenia reklamných stavieb územným plánom v ochrannom pásme popri ceste, kdežto odkazovaný rozsudok rieši situáciu zákazu reklamných stavieb v území určenom funkciou ekostabilizujúcej zelene.

27. Odklon od ustálenej rozhodovacej činnosti vidí sťažovateľka v nerešpektovaní rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžo 3/2011 (požiadavky kladené na hodnotenie dôkazov), sp. zn. 5 Sži 1/2009, sp. zn. 1 Sžo 23/2010, sp. zn. 1 Sžd 18/2011 (nezohľadnenie nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného) a sp. zn. 6 Svzn 2/2013 zo dňa 18. júna 2014.

28. Ku kasačnej sťažnosti sťažovateľky sa nevyjadril ani žalovaný a ani ďalší účastník.

29. Po predložení veci kasačnému súdu bola vec sp. zn. 3 Svk 67/2022 pridelená do senátu 3 S Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v zložení JUDr. Katarína Benczová, Mgr. Kristína Babiaková a JUDr. Zuzana Šabová, PhD. Mgr. Kristína Babiaková bola určená ako sudkyňa spravodajkyňa. Počas kasačného konania nadobudol účinnosť rozvrh práce Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky na rok 2023 v znení opatrenia č. 5 (ďalej len „rozvrh práce“). Podľa § 27a písm. A štvrtej časti rozvrhu práce v znení účinnom od 1. júna 2023 bola predmetná vec prerozdelená do senátu 8 S Najvyššieho správneho súdu Slovenskej, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozsudku.

IV. Posúdenie kasačného súdu

30. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP), po zistení, že kasačná sťažnosť žalobkyne - sťažovateľky bola podaná včas (§ 443 ods. 1 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP) a je prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k názoru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

31. Spornými otázkami, ku ktorých riešeniu bol kasačný súd sťažovateľkou v predmetnej veci vyzvaný, je na jednej strane to, (i) či stavebný úrad pri rozhodovaní o žiadosti o zmenu doby trvania reklamnej stavby podľa § 67 ods. 4 Stavebného zákona vôbec môže zohľadňovať verejný záujem uvedený v územnom pláne a následne, (ii) či územný plán obce môže obsahovať záväzný regulatív spočívajúci v úprave podmienok a limitov (prípadných zákazov) umiestňovania reklamných stavieb v závislosti od ich typu či rozmerov. V druhom rade sťažovateľka žiadala posúdiť (iii) dostatočnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku, a to osobitne aj v otázke žiadosti sťažovateľky o iniciovanie konania o súlade právnych predpisov vo vzťahu k reguláciám obsiahnutým v záväznej časti územného plánu mesta Nitra, (iv) správnosť vysporiadania sa tvrdenou zaujatosťou zamestnancov prvostupňového orgánu, (v) splnenie podmienok aplikácie § 140 SSP.

I. K rozporu s verejným záujmom a zohľadňovaniu regulácii reklamných stavieb v územnom pláne

32. Podľa § 464 ods. 1 SSP ak kasačný súd rozhoduje o kasačnej sťažnosti v obdobnej veci, ktorá už bola predmetom konania pred kasačným súdom, môže v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázať už len na obdobné rozhodnutie, ktorého prevzatú časť v odôvodnení uvedie.

33. Kasačný súd pri preskúmaní kasačnej sťažnosti zistil, že sa už v obdobných veciach rovnakých účastníkov konania opakovane zaoberal rovnakou argumentáciou sťažovateľky. Vo vzťahu k prvým dvom sťažovateľkou nastoleným právnym otázkam kasačný súd poukazuje napr. na rozhodnutia sp. zn. 1 Svk 37/2022 zo dňa 28. septembra 2023, sp. zn. 3 Svk 24/2021 zo dňa 23. februára 2022 či sp. zn. 3 Svk 9/2021 zo dňa 16. decembra 2021.

34. V rozhodnutí sp. zn. 3 Svk 9/2021 zo dňa 16. decembra 2021 kasačný súd uviedol:

„IV.A Dodržiavanie územného plánu obce v konaní o povolení reklamnej stavby

30. Vo vzťahu k prvej nastolenej právnej otázke kasačný súd považuje za potrebné v prvom rade zdôrazniť, že reklamné stavby, na ktoré sa vyžaduje stavebné povolenie (teda s najväčšou informačnou plochou 3 a viac m² - § 55 ods. 1 Stavebného zákona v spojení argumentum a contrario § 55 ods. 2 písm. h) a § 56 písm. j) Stavebného zákona), majú v posudzovanom prípade charakter dočasných stavieb (bod 1). V súvislosti s konaním o povolení reklamnej stavby je preto nepochybné, že jeho výsledkom je vydanie stavebného povolenia, na ktoré sa aplikuje všeobecný postup rozhodovania o žiadosti o stavebné povolenie podľa § 58 a nasl. Stavebného zákona. Tým, že bola povolením stanovená dočasnosť reklamných stavieb a zároveň zákonodarca predpokladá možnosť požiadať o predĺženie trvania reklamnej stavby podaním žiadosti podľa § 67 ods. 4 Stavebného zákona, sa kasačný súd stotožňuje s právnym názorom správneho súdu, že aj na procesný postup rozhodovania a posudzovania žiadosti stavebníka o predĺženie doby trvania reklamnej stavby je potrebné aplikovať ustanovenia Stavebného zákona upravujúce postup rozhodovania o žiadosti o stavebné povolenie (§ 58 a nasl. Stavebného zákona). Teda rovnaký procesný postup ako v prípade podania žiadosti o stavebné povolenie reklamnej stavby prvýkrát, pretože jedine vtedy môže stavebný úrad, vzhľadom na dočasnosť reklamnej stavby, znova riadne posúdiť dôvodnosť je opätovného povolenia. [...]

43. [...] Doteraz uvedené úvahy vedú kasačný súd k záveru, že nič nebráni stavebnému úradu, aby za predpokladu že (i) stavba nepodlieha samostatnému územnému konaniu, avšak (ii) ju možno realizovať len na základe stavebného povolenia, posudzoval súlad tejto stavby s územným plánom obce v intenciách § 62 ods. 4 Stavebného zákona priamo v stavebnom konaní. Uskutočnenie, resp. povolenie takejto stavby v rozpore so záväznou časťou územného plánu obce by mohlo ohroziť verejný záujem chránený Stavebným zákonom, ktorý je daný povahou a účelom územného plánu obce. Vyššie uvedené princípy sa vzťahujú tak na stavebné konanie týkajúce sa povolenia reklamnej stavby, ako aj na konanie o žiadosti o predĺženie trvania reklamnej stavby. [...]

IV.B Úprava podmienok a limitov umiestňovania reklamných stavieb v územnom pláne obce

46. Druhá zásadná právna otázka, ktorú sťažovateľka nastolila svojou kasačnou sťažnosťou je, či územný plán obce môže obsahovať záväzný regulatív spočívajúci v úprave podmienok a limitov (prípadných zákazov) umiestňovania reklamných stavieb v závislosti od ich typu či rozmerov. [...]

56. [...] Podľa § 11 ods. 5 písm. a) a b) Stavebného zákona zásady a regulatívy priestorového a funkčného využívania územia obce upravuje práve územný plán obce a podľa § 13 ods. 3 písm. b) Stavebného zákona sa tieto zásady a regulatívy schvaľujú v záväznej časti územnoplánovacej dokumentácie. Takýto regulatív pritom podľa § 139a ods. 2 Stavebného zákona môže mať aj charakter zákazov či obmedzení vo vzťahu k priestorovému usporiadaniu a funkčnému využívaniu územia. Inými slovami zásady a regulatívy priestorového a funkčného územia obce obsiahnuté v záväznej časti územného plánu obce môžu podľa právneho názoru kasačného súdu zahŕňať aj podmienky, zákazy a obmedzenia umiestňovania reklamných stavieb v určitej oblasti územia obce v závislosti od ich typu či rozmerov s ohľadom na funkciu tohto územia. Relevantná úprava obsiahnutá v Územnom pláne mesta Nitra preto má zákonný základ.

57. Na týchto záveroch kasačného súdu v zásade nič nemení ani argumentácia sťažovateľky odkazom na § 39a ods. 3 písm. e) Stavebného zákona, keďže samotná skutočnosť, že reklamné stavby nepodliehajú územnému konaniu o umiestnení stavby ešte neznamena a nemôže znamenať, že rámce ich umiestňovania nemožno upraviť v územnom pláne obce (bod 51 a 56) a následne ich zohľadniť v stavebnom konaní (bod 43). [...]

58. Pokiaľ sa sťažovateľka dovoľáva neprípustného odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu prezentovanej rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Svzn 2/2013 zo dňa 18. júna 2014, ani táto námietka z dôvodu odlišnosti skutkového stavu neobstoí. V danom prípade sa obec totiž rozhodla (nad rámec zákonných splnomocnení) regulovať umiestňovanie reklamných stavieb samostatným všeobecne záväzným nariadením s odkazom na jej samosprávnu pôsobnosť, čo nie je prípad Územného plánu mesta Nitra.[...]

IV.C Odôvodnenie napádaného rozsudku a žiadosť o iniciovanie konania o súlade právnych predpisov
65. [...] Kasačný súd sa stotožňuje s náhľadom správneho súdu v tom, že povinnosť všeobecného súdu podľa čl. 144 ods. 2 Ústavy podať návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy vzniká len vtedy, ak sa súd domnieva (dospel k názoru), že dotknuté právne predpisy sú vo vzájomnom rozpore (napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 29/2020 zo dňa 9. decembra 2020, bod 22 a iné). Na druhej strane však zdôrazňuje, že „ak však účastník konania odôvodneným spôsobom podnieti, aby všeobecný súd podal návrh ústavnému súdu na preskúmanie súladu aplikovanej normy s Ústavou Slovenskej republiky..., má všeobecný súd v zásade tieto možnosti: Buď vykoná ústavne konformný výklad právnej normy, alebo vysvetlí, prečo považuje bez ďalšieho právnu normu za ústavne súladnú, alebo sa stotožní s návrhom účastníka a podá vec ústavnému súdu. V tomto zmysle nemožno pod domnienkou (čl. 144 ods. 1 ústavy) či pod dospením k záveru... rozumieť úplne voľnú úvahu súdu“ (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 269/09 zo dňa 7. júla 2009, publikované v ZNaUÚS pod č. 101/2009). [...]

69. [...] Pokiaľ sťažovateľka argumentovala porušením jej práva na majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy, kasačný súd zastáva názor, že nastavovanie limitov a usmernení pre umiestňovanie reklamných stavieb v regulatívoch Územného plánu mesta Nitra nedosahuje intenzitu potrebnú pre jeho vnímanie ako núteného obmedzenia vlastníckeho práva (teda de facto vyvlastnenie). Ide tu o nastavenie podmienok výkonu vlastníckeho práva k pozemkom s ohľadom na limity vychádzajúce zo všeobecných záujmov vyplývajúcich z funkcií určitého územia v obci, ktoré sú chránené zákonom a obec má na nich zákonné splnomocnenie. Kasačný súd preto zastáva názor, že regulatívy obsiahnuté v Územnom pláne mesta Nitra sú úpravou spadajúcou pod čl. 20 ods. 3 Ústavy (porovnaj MOLEK, P.: Základní práva. Svazek druhý - Svoboda. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, str. 474 - 475). Sťažovateľka v zásade nepredložila žiadnu relevantnú argumentáciu, ktorá by bola spôsobilá spochybniť súlad Územného plánu mesta Nitra s čl. 20 ods. 3 Ústavy a odôvodňovala by tak prípadnú potrebu iniciovať konanie o súlade Územného plánu mesta Nitra s čl. 20 ods. 3 Ústavy. Kasačný súd rovnako ako správny súd, vyvažujúc dotknutie vlastníka s verejným záujmom premietajúcim sa do územného plánovania, považuje úpravu obsiahnutú v Územnom pláne mesta Nitra za primeranú.

70. Nemožno sa stotožniť ani s tvrdením sťažovateľky, že predchádzajúce povolenie reklamných stavieb jej založilo legitímne očakávanie na ich ďalšie nerušené užívanie bez časového obmedzenia. V tomto smere kasačný súd opätovne zdôrazňuje, že reklamné stavby boli v tomto prípade povolené len na určitý čas (bod 1). Sťažovateľka preto nemohla nadobudnúť legitímne očakávanie, že bude môcť reklamné stavby bez ďalšieho uskutočňovať a užívať aj po skončení platnosti predmetných povolení, resp. že

jej bude doba trvania reklamnej stavby bez ďalšieho predĺžená (porovnaj tiež rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 As 276/2019-48 zo dňa 30. júla 2020, bod 28).“

35. Kasačný súd sa v posudzovanej veci s vyššie uvedenými právnymi závermi stotožňuje, považuje ich za správne a nezistil dôvody, pre ktoré by sa od nich bolo potrebné odchyliť. Preto na vyššie uvedené závery v súlade s § 464 ods. 1 SSP odkazuje. Súčasne dáva do pozornosti, že závery uvedené vo vyššie uvedenom rozhodnutí boli potvrdené uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 341/2022 zo dňa 28. júna 2022.

II. K namietanej zaujatosti zamestnancov prvostupňového orgánu

36. Pokiaľ sťažovateľka namietala nedostatočné vysporiadanie sa s namietanou zaujatosťou B.. K.. K. L. a G.. C. A., kasačný súd uvádza, že vysporiadanie sa s touto námietkou v odkazovanom rozsudku, aplikujúc tieto závery na predmetnú vec, je v podstatnom postačujúce (body 46 až 50 odkazovaného rozsudku).

37. Podľa § 140 Stavebného zákona ak nie je výslovne ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní.

38. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) zamestnanec správneho orgánu je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na jeho pomer k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosť o jeho nepredpojatosti.

39. Podľa § 9 ods. 2 Správneho poriadku z prejednávania a rozhodovania pred správnymi orgánmi je vylúčený aj ten, kto sa v tej istej veci zúčastnil na konaní ako zamestnanec správneho orgánu iného stupňa.

40. Podľa § 11 ods. 1 Správneho poriadku len čo sa zamestnanec správneho orgánu dozvie o skutočnostiach nasvedčujúcich jeho vylúčenie (§ 9), oznámi to bez meškania svojmu najbližšie nadriadenému vedúcemu; vedúci správneho orgánu to oznámi vedúcemu nadriadeného správneho orgánu

41. Podľa § 12 ods. 1 Správneho poriadku o tom, či je zamestnanec správneho orgánu z konania vylúčený, rozhoduje orgán, ktorému boli dôvody vylúčenia oznámené (§ 11 ods. 1); ak sa rozhodlo, že zamestnanec správneho orgánu je vylúčený, urobí tento orgán opatrenie na zabezpečenie riadneho uskutočnenia ďalšieho konania.

42. Kasačný súd k argumentácii sťažovateľky dáva v prvom rade do pozornosti, že sťažovateľka podala námietku zaujatosti proti všetkým zamestnancom stavebného úradu mesta Nitra (vrátane vedúcich zamestnancov), osobitne proti B.. K.. K. L. a G.. C. A.. Prvostupňový orgán rozhodnutím primátora č. 21018/2015-012-Re zo dňa 30. októbra 2017 túto námietku zamietol a následne meritórnym rozhodnutím č. 21018/2015-016-Re zo dňa 12. apríla 2018 zamietol aj samotnú žiadosť sťažovateľky. Žalovaný následne rozhodnutím č. OU-NR-OVBP2-2018/026863-002 zo dňa 6. septembra 2018 zrušil predchádzajúce meritórne rozhodnutie prvostupňového orgánu ako aj procesné rozhodnutie o námietke zaujatosti z dôvodu, že o námietke zaujatosti nerozhodoval najbližšie nadriadený zamestnanec, ale pracovník, proti ktorému bola vznesená námietka zaujatosti - G.. A. (Re). V ďalšom konaní listami zo dňa 6. novembra 2018 G.. A. a B.. K.. L. oznámili primátorovi podanie námietky zaujatosti sťažovateľky, o ktorej je potrebné rozhodnúť. Následne primátor prvostupňového orgánu rozhodnutiami č. 19370/2018-002 a č. 19371/2018-002 zo dňa 9. novembra 2018 námietku/oznámenie proti menovaným zamestnancom ako aj proti všetkým ďalším zamestnancom stavebného úradu mesta Nitra zamietol. S ohľadom na vyššie uvedené je zrejmé, že námietka zaujatosti sťažovateľky smerovala proti všetkým zamestnancom stavebného úradu mesta Nitra (vrátane vedúcich zamestnancov), pričom aj príslušní zamestnanci vykonali oznámenie zaujatosti k rukám primátora, a preto o tejto námietke mal podľa § 11 ods. 1 v spojení s § 12 ods. 1 Správneho poriadku rozhodovať ich najbližší nezaujatý nadriadený - v tomto prípade štatutár mesta Nitra - primátor.

43. Čo sa týka samotnej zaujatosti kasačný súd dodáva, že v prípade B.. K.. K. L. nešlo o zamestnanca, ktorý by predmetnú vec vybavoval alebo sa na jej vybavovaní podieľal (takáto skutočnosť nevyplýva ani z administratívneho spisu). Nemal tiež žiadny osobný vzťah k účastníkom konania či osobný záujem na veci. Prvostupňový orgán preto postupoval správne, pokiaľ tento zamestnanca práve z týchto dôvodov nevylúčil.

44. V prípade G.. A. ide o osobu, ktorá sa podieľala na vybavovaní spornej veci sťažovateľky. Tá jej zaujatosť v zásade argumentuje dvoma smermi (i) malo ísť o zamestnankyňu prvostupňového orgánu, ktorá bola zaradená na Útvare hlavného architekta a z povahy výkonu činnosti tohto útvaru sa nemohla podieľať na rozhodovaní v stavebnom konaní a (ii) podieľala sa na Útvare hlavného architekta na vypracovávaní listov adresovaných zmluvnému partnerovi sťažovateľky, aby tieto zmluvy vypovedal.

45. Podľa § 13 ods. 5 zákona o obecnom zriadení starosta je štatutárnym orgánom obce. Starosta môže rozhodovaním o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy písomne poveriť zamestnanca obce. Poverený zamestnanec obce rozhoduje v mene obce v rozsahu vymedzenom v písomnom poverení.

46. Vo vzťahu k prvej časti namietanej zaujatosti kasačný súd dáva do pozornosti, že právna úprava nezakazuje, aby obec/mesto svojich zamestnancov, funkčne zaradených na konkrétne referentské miesto, poverilo výkonom činností aj v rámci iných útvarov (takýto postup prezumuje aj čl. 8 písm. g) a j) Organizačného poriadku Mestského úradu v Nitre). Rovnako ustanovenie § 13 ods. 5 zákona o obecnom zriadení oprávňuje primátora písomne poveriť rozhodovaním o právach a povinnostiach fyzických osôb akéhokoľvek zamestnanca obce (bez ohľadu na jeho funkčné zaradenie), pokiaľ spĺňa aj kvalifikačné požiadavky podľa osobitných predpisov (to v tejto veci nebolo sporné). Kasačný súd preto nemá výhrady k skutočnosti, že G.. A. vykonávala úlohy jednak v organizačnom útvare prvostupňového orgánu označenom ako Útvar hlavného architekta mesta Nitra (zameranom na otázky územného plánovania - čl. 22 Organizačného poriadku Mestského úradu v Nitre) a neskôr/zároveň aj v rámci stavebného konania.

47. Podľa § 32 ods. 2 Správneho poriadku podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti...

48. Čo sa týka tvrdenej zaujatosti kasačný súd dodáva, že informácie získané z úradnej činnosti (bez ohľadu na funkčné zaradenie v rámci organizačných útvarov správneho orgánu), a to v rámci toho istého orgánu, v zásade nemôžu prestavovať dôvod na vylúčenie zamestnanca. Zistenia z akejkoľvek úradnej činnosti správneho orgánu totiž predstavujú relevantný podklad pre rozhodovanie správneho orgánu, ktorý možno zohľadniť aj v stavebnom konaní (§ 32 ods. 2 Správneho poriadku). Takéto informácie teda nezakladajú neprípustný mimoprocesný vzťah k účastníkovi konania či predmetu konaniu (§ 9 ods. 1 Správneho poriadku) a ak ide stále o zamestnanca prvostupňového orgánu, nedochádza ani k narušeniu princípu nezávislej dvojinštančnosti rozhodovania v správnom konaní (§ 9 ods. 2 Správneho poriadku). Inými slovami, účastník konania (osobitne ak ide o účastníka viacerých správnych konaní) nemá zákonný nárok na to, aby sa každej jeho individuálnej veci venoval zamestnanec/zamestnankyňa, ktorý ešte na tom istom správnom orgáne žiadnu jeho vec neprejednával.

49. Pokiaľ sťažovateľka poukazovala na úradnú korešpondenciu vypracovávanú G.. C. A. v rámci Útvoru hlavného architekta mesta Nitra, kasačný súd opätovne dáva do pozornosti, že ide o úradnú korešpondenciu, nie o súkromnú iniciatívu G.. A.. Procesný postup, hoc aj nesprávny, však nemôže byť dôvodom na konštatovanie zaujatosti zamestnanca. Z takejto korešpondencie preto nemožno v zásade vyvodzovať zaujatosť G.. A..

50. Osobitne vo vzťahu k listu prvostupňového orgánu označenému ako „Výzva na ukončenie nájomnej zmluvy“ zo dňa 7. júla 2017 adresovanému ďalšiemu účastníkovi, kasačný súd dodáva, že jeho podstatou bolo oznámenie dopadov zmien územného plánu na stavby nachádzajúce sa na pozemku ďalšieho účastníka (neprípustnosť ďalšieho umiestňovania reklamnej stavby na danom pozemku). Kasačný súd v tomto smere už konštatoval, že ide o neštandardný postup prvostupňového orgánu, ktorý takouto korešpondenciou vstupoval aj do súkromnoprávných vzťahov podnikateľských subjektov. Keďže však primárnym dôvodom zamietnutia žiadosti v predmetnej veci je zmena územného plánu, tento postup nepredstavuje a nezakladá nezákonnosť rozhodnutia žalovaného (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžk 45/2020 zo dňa 8. decembra 2020, bod 26).

51. Kasačný súd sa po zvážení vyššie uvedeného stotožňuje s názorom správneho súdu ako aj žalovaného a prvostupňového orgánu, že v predmetnej veci neboli dané dôvody na vylúčenie G.. C. A.. III. K splneniu podmienok pre aplikáciu § 140 SSP

52. Pokiaľ sťažovateľka namietala nesplnenie podmienok pre aplikáciu § 140 SSP v predmetnej veci, ani s touto argumentáciou sa kasačný súd nestotožnil.

53. Podľa § 140 SSP vo veciach toho istého žalobcu a totožného predmetu konania, ktoré už boli predmetom konania pred správnym súdom, v odôvodnení každého ďalšieho rozsudku správny súd poukáže už len na totožný rozsudok, prípadne stručne zopakuje jeho dôvody.

54. Pokiaľ sťažovateľka tvrdí, že v správnej žalobe rozvinula novú argumentáciu týkajúcu sa porušenia čl. 20 ods. 3 Ústavy, kasačný súd takúto v správnej žalobe nevzhladá. Na str. 8 svojej žaloby sťažovateľka len v jednoduchosti kritizuje žalovaného za nenáležité označenie a citáciu čl. 20 ods. 3 Ústavy, pričom zdôrazňuje, že predmetná vec má byť posúdená v kontexte čl. 20 ods. 4 Ústavy. Argumentáciu týkajúcu sa prekročenia medzí čl. 20 ods. 3 Ústavy reguláciou obsiahnutou v územnom pláne mesta Nitra, ktorá by bola relevantná a odôvodňovala iniciáciu konania o súlade právnych predpisov, sťažovateľka v správnej žalobe nevzniesla.

55. Rovnako, ak sťažovateľka poukazuje na skutočnosť, že v napadnutom rozsudku ide o reguláciu reklamných stavieb obsiahnutú v územnom pláne pre potreby ochranného pásma cesty, a v odkazovanom rozhodnutí o reguláciu reklamných stavieb obsiahnutú v územnom pláne pre potreby ekostabilizujúcej zelene, ani tento rozdiel nepovažoval kasačný súd za významný. Argumentácia sťažovateľky totiž v podstatnom spochybňovala samotnú možnosť mesta/obce regulovať reklamné stavby v územnom pláne, ak takáto regulácia nie je obsiahnutá priamo v zákone a zároveň možnosť prvostupňového orgánu zohľadňovať takúto reguláciu v konaní o zmene trvania reklamnej stavby. Takto postavená argumentácia sťažovateľky bola pritom tak vo veci týkajúcej sa napadnutého rozsudku, ako aj vo veci týkajúcej sa odkazovaného rozsudku, rovnaká.

56. Kasačný súd preto, zohľadniac vyššie uvedené, zastáva názor, že v predmetnej veci správny súd mohol aplikovať § 140 SSP, keďže napadnutý rozsudok ako aj odkazovaný rozsudok sa týkajú tej istej žalobkyne, a s ohľadom na vymedzené právne otázky, aj rovnakého predmetu konania. Sťažovateľka v kasačnej sťažnosti nepoukázala na žiadne rozdiely, ktoré by zásadne odlišovali obe veci.

57. Pre úplnosť kasačný súd dodáva, že napadnutý rozsudok považoval za náležite odôvodnený a preskúmateľný. Rovnakým je pritom aj odkazovaný rozsudok, čo už kasačný súd ustálil v rozhodnutí sp. zn. 3 Svk 24/2021 zo dňa 23. februára 2022.

V. Záver

58. Sumarizujúc vyššie uvedené skutočnosti kasačný súd uzatvára, že nezistil dôvodnosť kasačných námietok sťažovateľky. Rozsudok správneho súdu považuje za vychádzajúci zo správneho právneho posúdenia veci, dostatočne odôvodnený a súladný s ustálenou rozhodovacou činnosťou kasačného súdu. Preto kasačnú sťažnosť sťažovateľky podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

59. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že ju žiadnemu z účastníkov nepriznal, keďže sťažovateľka nemala úspech v kasačnom konaní, u procesne úspešného žalovaného nezistil výnimočné dôvody, pre ktoré by mohol spravodlivo požadovať náhradu trov konania a ďalšiemu účastníkovi konania nevznikli žiadne trovy v súvislosti s plnením povinností uložených kasačným súdom a ani kasačný súd nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1, § 168, § 169 SSP).

60. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 463 SSP v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.